

i min Forespørgsel, nemlig: Hvorpaa Ministeren støtter sin Berettigelse til at udstede Cirkulæret af 15de Septbr. f. A., samt hvorledes Cirkulæret rettelig er at forstaae, navnlig i de forskjellige tvivlsomme Punkter, som jeg har paaapeget.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der er Noget, der er saa naturligt i den administrative Fremgangsmaade, at det egentlig ikke behøver at retfærdiggjøres. Naar den ærede Forespørger siger, at tidligere har man allevegne brugt den Fremgangsmaade at indsende Ansøgningerne direkte og ikke igjennem de nærmeste Foresatte, saa troer jeg dog, trods al den ærede Forespørgers Kjendskab til Forholdene, at turde benægte Rigtigheden af den af ham fremsatte Paastand. Mig har det idetmindste ikke været bekendt, uden maaskee i enkelte Tilfælde. Jeg har jo høvt at gjøre med at føre Loven af 8de Marts 1856 ind i Livet, og jeg har anseet det som Noget, der falbt af sig selv, og som Noget, Vedkommende ere vante til, at Ansøgningerne blive indgivne gjennem de Paagældendes nærmeste Foresatte. Jeg siger, at dette ligger saa aldeles begrundet i hele den administrative Ordning, at det ikke behøver særlig Retfærdiggjørelse. Dette er ogsaa i sin Almindelighed, eller snarere i de specielle Tilfælde, blevet anerkjendt i Fdgn. af 15de Decbr. 1820, som jo den ærede Forespørger kjender saa nøie, hvori det udtrykkelig er foreskrevet, at Ansøgninger skulle indgives gjennem Vedkommendes nærmeste Foresatte; — det er altsaa, fordi det ligger ganske simpelt i god administrativ Orden, at det skeer paa denne Maade. Men dertil kommer, at der kan flyde store Ulemper deraf, at en anden Fremgangsmaade følges. Man maa gaae ud fra den Grundsætning i administrativ Henseende, at ingen Ansættelse finder Sted, uden at de Foresatte, under hvem Vedkommende sidst tjente, have faaet Veilighed til at høre sig om Ansøgerne. Jeg forsikkrer den ærede Forespørger, at dersom han kjendte de forskjellige Tilfælde, der i denne Henseende forekomme i Livet, vilde han see, hvor nødvendigt det er. Jeg har saaledes høvt det Tilfælde, at en Skolelærer blev afskediget paa Grund af en af de affsteligste

Forbrydelser, en Skolelærer kan gjøre sig skyldig i ligeoverfor de ham betroede Børn, og den samme Mand blev jeg meget forbauset over at finde et Par Aar efter ansat ved en anden Skole. Hvorledes var det kommet? Det var skeet, fordi man havde unbladt at henvende sig til det Sted, hvor han sidst havde været ansat. Jeg forsikkrer den ærede Forespørger, at naar den modsatte Fremgangsmaade følges, kan Vedkommende komme i den største Forlegenhed; — der kan være anlagt Sag imod en Skolelærer for et eller andet Forhold, for Drukkenhed, Uæterlighed o. s. fr., og naar han da søger et andet Skolelærerembede, og Vedkommende, hvorunder han hører, ikke faaer Anledning til at høre sig, kan det Tilfælde indtræffe, at en saadan Mand kaldes, uden at man er bekendt med det Passerede. Det er derfor, at det er nødvendigt, at de nærmeste Foresattes Erklæringer maae følge med de her omhandlede Ansøgninger, thi Ingen kjender Sagen fuldstændig uden at have modtaget disse Erklæringer, og det forekommer mig, at det er Noget, som de Vedkommende maae have al gyldigt Krav paa, at saadanne Erklæringer foreligge. Dersom man, efterat Ansøgningerne vare indkomne, skulde indlede Korrespondance med de nærmeste Foresatte og indhente deres Erklæringer, vil der deraf opstaae et bethdeligt Tidsspilde, og foreligge ikke disse Erklæringer, ville de Kaldsberettigede med Grund kunne sige, at Sagen ikke er oplyst saaledes, som den bør være, naar de tilbørlig skulle kunne udøve Kaldsretten. Dersom den ærede Forespørger kjendte de forskjellige Exempler paa, hvor bitterlig man kan blive ført bag Lyset, naar man ikke har slike Erklæringer, vilde han med mig anerkjende, at det er en overordentlig hensigtsmæssig Foranstaltning, som er truffen ved Cirkulæret af 15de September, og som i Grunden følger af sig selv, af den hele administrative Ordning. Jeg gjentager, det er Noget, der ligger i Sagens egen Natur, at de, der staae den Vedkommende nærmest, faae Anledning til at høre sig, og at deres Erklæringer vedlægges, forinden det kan siges, at Sagen ligger fuldstændig oplyst for den Kaldsberettigede, og jeg har anseet det for saa aldeles at henhøre til en god Administration, at jeg ikke har